

[Finansministeren.]

overflødig. Det er jo sandsynligt, at vi fremover vil bruge det på lignende måde, som vi har gjort det hidtil, nemlig til at tilbagebetale statsgæld med. Hvordan noget sådant skal kunne forøge inflationsfaren, er mig uforståeligt, men det mente det ærede medlem altså at det kunne.

I øvrigt brugte det ærede medlem en stor del af sin tid til — ligesom forleden dag det ærede medlem hr. Iver Poulsen — at bedyre, at hans parti, de uafhængige, ikke var reaktionært. Nu er det afgørende for et partis omdømme jo ikke, hvad vi andre siger, men partiets egne handlinger; og om fremtiden vil betegne partiet som reaktionært, afhænger ganske af de synspunkter, som partiet gør sig til talsmand for.

I denne finanslovdebat har jeg lagt mærke til to synspunkter: på den ene side synes partiet at være tilhænger af det helt igennem balancerende budget og modstander af, hvad vi kalder at drive moderne finanspolitik. Dette synspunkt var det almindeligt fremherskende indtil 1920'erne, men blev overalt i den vestlige verden under verdenskrisens år tilsidesat, og praktisk taget overalt er man i dag tilhænger af en eller anden form for moderne finanspolitik, d. v. s. udjævning af konjunkturerne gennem varierende overskud på budgettet. På dette område gjorde det ærede medlem hr. Rimstad sig således til talsmand for et princip, som var almindelig anerkendt indtil for en menneskelader siden, men nu er forladt overalt i den vestlige verden.

Dernæst hørte jeg med interesse på det ærede medlems betragtninger over, at man skulle erstatte de sociale ydelser med forsikring. Herhjemme havde vi i forrige århundredes 70'er og 80'er en vis diskussion om disse spørgsmål. Den sluttede i 1890'ernes begyndelse med vedtagelsen af de sociale love i 1891-92. Under en helt anden form fik vi under indtryk af engelsk og tysk lovgivning en oplussen af en tilsvarende diskussion i årene efter den første verdenskrig. Også denne diskussion døde bort. Ude i Europa havde man lignende diskussioner; men med 1930'ernes slutning døde disse diskussioner overalt bort, fordi man af praksis lærte, at forsikringssystemet kom

til kort, og i stedet fik vi de systemer, vi nu alle kender.

For mig, der i tidligere tid har beskæftiget mig en del med økonomisk historie, var det at høre på det ærede medlems tale næsten som et besøg i et museum, for det var jo vore bedsteforældres argumenter — dem, som det ellers ikke er os, der lever nu, beskåret at høre — der her talte.

Med interesse lyttede jeg til det ærede medlem hr. Dalsgaards betragtninger over det ønskelige i at få bygget Sallingsundbroen. Jeg tror ikke, at det ærede medlem behøver at bekymre sig så meget for denne sag. Den ligger i ganske gode hænder; det er jo sådan, at ved denne broes nordlige ende finder vi min kollega, den højtærede indenrigsminister, og ved den sydlige er jeg selv jo i al beskedenhed. Hvad der imidlertid undrede mig, var, at det ærede medlem fandt det underordnet, om broen skulle forsynes med jernbanespor eller ikke. Jeg forstår slet ikke, at der for det ærede medlem her kan være noget problem. Ved det ærede medlem ikke, at det parti, han tilhører, har nedlæggelsen af Nordsallingbanen på sit program? Derfor kan der da ikke være nogen tvivl for det ærede medlem om, at der ikke skal være jernbane over broen. For os andre derimod, som mener, at Nordsallingbanen endnu i et antal år må formodes at skulle betjene Salling og Mors, er det stadig et stort spørgsmål, om der skal jernbane over broen eller ikke.

Det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow fremsatte nogle synspunkter vedrørende kvindekorpserne og kvinders ansættelse i forsvaret. Forsvarsministeren har bedt mig om at sige, at disse synspunkter vil blive overvejet i forbindelse med forberedelsen af revisionen af forsvarets personellov og hjemmeværnsloven — uden at der deri ligger noget løfte om, at alle det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzows ønsker vil kunne imødekommes.

Under folketingets drøftelser og under debatter i dagspressen og på møder rundt omkring støder man undertiden på det synspunkt, at den finanspolitik, der føres fra regeringens side, bidrager til at skabe likviditetsvanskeligheder ude i samfundet. Her i tinget har således under denne finanslovdebat dette synspunkt været fremført